

Marina CONSTANTINESCU

Veșnicul Păcală și păcălelile lui

Mă întreb dacă poveștile cu *Păcală* pot fi citite pe calculator. Dacă nu-și pierd cumva farmecul pildelor, snoavelor, dacă spiritul ludic nu se estompează cumva, ca și ironia, ca și râsul care face să salte cămașa pe tine. Contactul cu *Păcală*, la orice vârstă, trebuie să fie direct, epidermic, cum se spune. La orice vârstă întâlnirea cu o punere în scenă care îl are ca protagonist te face să râzi cu gura până la urechi. Desigur, dacă măsura, înțelepciunea, priceperea și bunul gust nu-i lipsesc temerarului regizor. Nu de mult a avut loc, la Teatrul Țândărică (sala Lahovari), premiera cu **Păcală**. O echipă deja sudată, deja celebră de realizatori, cu o dăruire formidabilă față de păpuși, marionete și cei mici, o echipă care îl are la pupitru pe maestrul Cristian Pepino – promotor, gânditor, inovator – reușește să aducă încă o dată în fața spectatorilor, cu mijloacele lor de expresie, o lume cu tâlc și să o facă pe înțelesul tuturor. Mici, mari și buni. Treptele de receptare funcționează cel mai evident, poate, în sala teatrului de păpuși. Preferințele fiecăruia se manifestă plenar, când îi place și când i se năzare. Negațiile, comentariile și cârcotelile se consumă tot ad-hoc. De multe ori, vârstele celor din sală marchează, și ele, impactul diferit la text, poantă și imagine la spectaculosul luminilor, umbrelor, al chipului, vocilor și ghidușilor. Se creează, iute, favoritisme și preferințe declarate public. (Copilul meu, de pildă, s-a amoretat de vaca din spectacol și care, până la urmă – imaginar, slavă Domnului! – am transportat-o acasă. Unde o creștem până în zilele noastre, cu mare grijă, și

tandrețe). Poate că în acest spectacol *clou*-ul este scenariul lui Cristian Pepino în care s-a dozat cu rigoare, fantezii și umor raportul între poantă, morală și *story*-ul propriu-zis. Felul în care copiii iau cunoștință și intră în contact cu unul dintre registrele importante ale formării lor este definitoriu și important pentru totdeauna. Sunt sigură că mulți dintre cei care au văzut **Păcală** în regia lui Ioan Brancu, atunci când vor învăța să citească, vor savura pătaniile și păcălelile eroului, modul în care el amendează răutatea și prostia omenească. Deși netotul este considerat, mereu, chiar el. Inocența până la urmă este pedepsită de cei din jur. Foarte interesantă în spectacol, cu joc de volume, proporții și perspective este alternarea personajelor interpretate de actori în carne și oase cu dublul lor – păpușă, mânăuită cu iscusință. Un *Păcală* mare și unul mic, un preot burtos la dimensiunile lui, unul mic, la fel de antipatic. Interesant cum dialogul acesta pe voci diferite antrenează imagini diferite care – reale sau de „poveste-n poveste” – păstrează dimensiunile șarjei și grotescului. Uite, și-acu, când scriu, îmi sar picioarele încolo și încoace și-mi vine să joc ca cei de pe scenă la auzul lăutarilor. Mergeți degrabă să-i vedeți și faceți cumva să nu fiți păcăliți.

Teatrul „Țândărică” – Păcală. Scenariul: Cristian Pepino. Regia: Ioan Brancu. Scenografia: Cristina Pepino. Muzica: Dan Bălan. Distribuția: Mihai Dumitrescu, Gabriel Apostol, Decebal Marin, Daria Gănescu, Alina Bugnar, Isabela Hușanu, Valeria Simeon. Data premierei: 14 mai 2002.